

Μετά τη χρεοκοπία ήρθε και η Σαμοθράκη. Έλεος πια

20/Αυγ/2019 00:03

Του Μανόλη Καψή

Ηεκλογική επίδοση του ΣΥΡΙΖΑ στις τελευταίες εκλογές ήταν σίγουρα μια έκπληξη. Μετά την εκκωφαντική ήττα στις ευρωεκλογές, η αναμονή και η προσδοκία ήταν για μια εξίσου, αν όχι μεγαλύτερη ήττα και στις εθνικές εκλογές. Το αποτέλεσμα ήταν διαφορετικό. Μια μεγάλη νίκη του Κυριάκου Μητσοτάκη, μια σαφής ήττα του Αλέξη Τσίπρα, αλλά επ' ουδενί πανωλεθρία.

Έτσι τοερμήνευσε και ο ίδιος άλλωστε. "Το εκλογικό αποτέλεσμα μόνο στρατηγική ήττα δεν είναι για τον ΣΥΡΙΖΑ, όπως πολλοί πάλεψαν. Θα δουλέψουμε σκληρά ώστε αυτή η ήττα να αποδειχθεί πρόσκαιρη", δήλωσε το βράδυ της 7ης Ιουλίου στο Ζάππειο.

Εκπρώτης όψεως θα μπορούσε να είναι και θετικό. Μια ισορροπία του πολιτικού συστήματος, ένα ανάχωμα σε τυχόν ρεβανσιστικές παρορμήσεις της νέας εξουσίας.

Δενσυμβαίνει όμως με τον ΣΥΡΙΖΑ, που το εκλογικό αποτέλεσμα - έκπληξη, τον ώθησε να ερμηνεύσει την ήττα του, σαν προϊόν μιας συνωμοσίας του κακού, μια "αναποδιά" λόγω της συγκυρίας και των απαιτήσεων των δανειστών, για ορισμένους δε, μια επικοινωνιακή ατυχία, μια "στημένη" υπόθεση από την μιντιακή υπεροχή των αντιπάλων του, που οδήγησαν τους ψηφοφόρους σε ένα ολέθριο λάθος. Που ήδη το μετανιώνουν.

Ηερμηνεία αυτή, οδήγησε αυτόματα τον ΣΥΡΙΖΑ στην επιστροφή στη γνωστή διχαστική, ακραία, λαϊκίστικη και πολωτική του αντίληψη για την πολιτική, χωρίς καμία αυτοκριτική και κανέναν επαναστοχασμό για τα ολέθρια λάθη του. Μέσα σε λίγα 24ωρα από την παραζάλη της ήττας και την απώλεια της εξουσίας, ο ΣΥΡΙΖΑ επέστρεψε στο παλαιό του ρεπερτόριο.

Τη δαιμονοποίηση της Νέας Δημοκρατίας και της κυβέρνησης και τους αφορισμούς για τον νεοφιλελευθερισμό, ακολούθησαν οι καταγγελίες για το σκληρό κράτος της δεξιάς, την ανικανότητα των αρίστων και τον αυταρχισμό. Η δομική τάχα μου αντιπολίτευση, αποδείχθηκε ένας

ευφημισμός για την υστερική, αντισυστημική αντιπολίτευση, την άρνηση κάθε είδους συναίνεσης, τη μόνη άλλωστε αντιπολίτευση που γνωρίζει ο ΣΥΡΙΖΑ.

Οι φοροελαφρύνσεις που ψήφισε η νέα κυβέρνηση, ήταν υποσχέσεις και του ΣΥΡΙΖΑ, που απλά δεν πρόλαβε να νομοθετήσει. Άνθρακες ο θησαυρός. Κρύβουν δε ένα σκληρό πακέτο μέτρων τύπου Δ.Ν.Τ, που θα έρθει στο μέλλον. Η επανεκκίνηση των επενδύσεων, με την άρση των εμποδίων που έθετε ο βαθύς ΣΥΡΙΖΑ, ήταν ένα "δωράκι" της νέας κυβέρνησης στα συμφέροντα. Η επιλογή νέων, τεχνοκρατικά καταρτισμένων στελεχών -συχνά με προέλευση από την κεντροαριστερά- για τη στελέχωση του κρατικού μηχανισμού, μια επέλαση του κομματικού κράτους. Η δε εξαιρετικά επιτυχημένη, με δήλωση και του αρμόδιου Ευρωπαίου επιτρόπου, αντιμετώπιση της μεγάλης πυρκαγιάς στην Εύβοια, δεν μπορεί να κρύψει την οικολογική καταστροφή...

Και μετά ήρθε και η ιστορία της Σαμοθράκης.

Αν πιστέψει κανείς τον κ. Χαρίτη, η εμπλοκή με τη ναυτιλιακή σύνδεση του νησιού, η ταλαιπωρία - αναμφισβήτητα- των τουριστών, ήταν "ένα πρωτοφανές χάος", ένα "τραύμα για την εικόνα της χώρας μας" και μια "προσβολή στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια" (sic). Αν πιστέψει κανείς τον Δημήτρη Παπαδημούλη, "τραυματίστηκε διεθνώς η εικόνα του ελληνικού τουρισμού" και "βυθίστηκε η αποτελεσματικότητα του επιτελικού κράτους". Με δυο λόγια, η Ελλάδα μπορεί να συνέρχεται από τη χρεοκοπία, αλλά από την υπόθεση της Σαμοθράκης δεν θα συνέλθει ποτέ. Θα την ακολουθεί για πάντα.

Το πόσο κοντόφθαλμη θα αποδεχθεί αυτού του είδους η αντιπολίτευση, πόσο εκτός εποχής και θέματος είναι, πόσο μοιάζει τελικά με επιστροφή στο παρελθόν, πόσο δεν ταιριάζει σε ένα κόμμα που έχει ασκήσει εξουσία και δεν μπορεί να παρουσιάζεται ως "αθώο του αίματος" στους ψηφοφόρους, προκύπτει από την επόμενη παράγραφο στην δήλωση καταπέλτης του κ. Χαρίτη.

Που καλεί την κυβέρνηση "να αξιοποιήσει τις χρηματοδοτήσεις για τις μελέτες εφαρμογής του λιμανιού και το ΠΕΑΛ (Πρόγραμμα Έργων Ανάπτυξης Λιμένα)- Master Plan, που εξασφαλίστηκαν επί των ημερών του ΣΥΡΙΖΑ, προκειμένου να δοθεί άμεση και μόνιμη λύση στην ακτοπλοϊκή σύνδεση της Σαμοθράκης".

Και για όσους δεν κατάλαβαν, τους παραπέμπω στη δήλωση του Αλέξη Τσίπρα στις 6 Ιανουαρίου του 2019, όταν μιλώντας στους κατοίκους της Σαμοθράκης, υποσχέθηκε εκείνα τα 270.000 ευρώ, που θα επέτρεπαν την εμβάθυνση του λιμανιού, με την απομάκρυνση των επιχωματώσεων από τα φερτά υλικά στο λιμάνι της Καμαριώτισσας. Έργο που εφόσον είχε υλοποιηθεί, θα επέτρεπε να δέσουν στο λιμάνι μεγάλα πλοία, που σήμερα είναι αδύνατον. Εξ ου και όσα επιστρατεύθηκαν για να δώσουν έστω προσωρινή λύση στο πρόβλημα, δεν κατάφεραν να προσεγγίσουν το λιμάνι.

Χρήματα που έμειναν φυσικά απλές προεκλογικές υποσχέσεις του κ. Τσίπρα...

Χόπως θα έλεγε και ο Δημήτρης Παπαδημούλης, "θράσος και μούσια με το κιλό".

Διαβάστε το άρθρο στο [Capital.gr](https://www.capital.gr)